

нянова опасността, а умътъ му въ сѣщо врѣме измѣряше всичката ѝ грозна величина.

Ненадѣйно той видѣ господинъ Фратя, че минуваше подъ прозореца, за да влѣзе въ черква.

— Фрате, Фрате, извика му той ниско, приближи?...

Господинъ Фратю се спрѣ блиско.

— Фрате, ти отивашъ въ мъжската черква, нали?

— Тамъ, както всѣкога, отговори господинъ Фратю.

— Моля те, кажи на Бойча, той е тамъ, че заптиета го пазятъ при вратата, та да земе мѣрки.

Господинъ Фратю хвърли безпокоенъ погледъ къмъ черквата и видѣ, дѣйствително, че тритѣ ѝ исхода заптиета вардѣхж. По дребното му лице се исписа страхъ.

— Ще кажешъ ли? питаше нетърпѣливо докторътъ.

— Азъ?... Добрѣ, ще му кажж, отговори съ видимо колебание благоразумниятъ Фратю... Послѣ прибави подозрително:

— Ами ти що не идешъ, докторе?

— Дирижътъ и мене, пошгънж докторътъ.

Господинъ Фратювото лице се промѣни още повече. Той прибѣрза да се отмахне отъ тоя опасенъ събесѣдникъ и тръгна напръдъ.

— Фрате, по-скоро, чувашъ? повтори за послѣдень пѣтъ Соколовъ.

Господинъ Фратю му клюмнж стгласиселно съ глава, повървѣ още малко, па се отби и влѣзе въ калугерския метохъ.

Докторътъ видѣ това и си скубѣше косата отъ отчаяние. Той не мислѣше за себе си, той се мъчеше за приятеля си; той виждаше, че и да му обаджтъ сега — сега късно е, и само по едно чудо би могълъ да се изтърве отъ ногтѣтъ на властѣта. Но само тазъ искрица отъ надѣжда останаше — а то бѣше надѣжда.

Дѣйствително, прѣдателство имаше. Още нощесъ, Стефчовъ, доведенъ въ конака, расказа на бѣя всичкитѣ си открития и подозрѣния за личността на Огнянова. Въ сж-